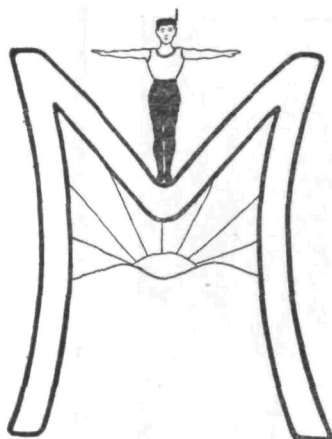

DR. P. PESTOTNIK:

V gostih pri starčku Mrazu.

Maša sladko spi v mehki postelji in vidi čudne sanje: vsa narava spi, sama blodi po gozdu, opazuje — pred njo sedi starček, siv, popolnoma siv, Mraz Ivanovič. Sedi na ledeni klopici in použiva snežene kroglice. Z glavo maje sem in tja — z las se mu siplje ivje — iz ust se mu vali gosta para.

— »A!« pravi starček. — »Zdravstvuj, ljubo deklé, zahvaljujem se ti, da si prišla v goste, pomoreš mi, — meni starčku, da se malo oddahnem. Pojdi sem, pripravi mi postelj in potem mi tudi lepo zrahljaj pernico.«

Mraz Ivanovič jo privede k sebi v hišo in ji veli pripraviti postelj. Mrazova hiša je vsa iz leda narejena: vrata, okna, tla — vse je iz leda in po stenah polno sneženih zvezdic. Pri Mrazu Ivanoviču leži na postelji s pernico obenem svež mehak sneg. Maša prične rahljati sneg, da si starček bolj odpočije na mehkem. Ali njej, revici, pri delu roki okoreta in prsti zarudijo. »Nič ne de!« pravi Mraz Ivanovič. — »To je zdravo. Pa še poglej, kako posebnost imam.« Zdajci dvigne svojo sneženo odejo s pernico, in Maša vidi, da raste pod pernico zelena travica. Maša se razžalosti travce. »Zakaj zapiraš zeleno travco pod sneženo pernico, zakaj je ne izpustiš v božji svet,« ga vpraša. »Ne izpustim je zato, ker še ni čas za to. Travica je sedaj prešibka. Če ji dovolim v višino, jo zgrabi zima in bi poleti ne mogla dozoreti. Glej, zato sem pokrtil mlado zelenje s svojo sneženo pernico. Kmalu pride pomlad, moja snežena odeja se raztaja, travica zagleda božji svet, potem se lepo oklasi in se razvije v krasno žito. Ne pravi se zaman: mnogo snega — mnogo kruha.« — »No, pa mi povej, Mraz Ivanovič, zakaj hodiš pozimi po mestnih ulicah in trkaš na okenca?« »Zato trkam na okna po mestih in vaseh, da ljudje ne pozabijo pripraviti peči in pravi čas zakuriti. Vrh tega trkam na okna, da se ljudje zavedajo, da živi poleg njih, ki lahko sedijo v gorko zakurjenih hišah ali se lahko oblačijo v tople plašče, nižje ljudstvo, reveži, ki pozimi prezebajo in jim je treba pomagati.«

Tu pogladi Mraz Ivanovič Mašo po glavicu in leže k počitku. Med tem Maša vse pospravi po hiši, gre v kuhinjo, pripravi obed, popravi starčku obleko in zašije perilo. Starček se zbudi in je z vsem prav zadovoljen. »Zahvaljujem se ti,« ji reče, »si razuno dekle. Postregla si meni starčku, tudi jaz se tebi oddolžim. Tu imaš iglico z dragim kamenom, da si zapenjaš z njo svojo šerpo.« Maša starčka lepo zahvali... se prebudi.

(Iz ruščine.)